

DEN
JYSKE
OPERA

LA TRAVIATA

Sæson 1976/77

DEN JYSKE OPERA *Sæson 1976/77*

program nr. 16

Kr. 3,00

Indhold:

Side 5	Handlingen
Side 9	Om »La Traviata«
Side 13	Verdi og »La Traviata«
Side 17	Discographi
Side 20	Rolleliste
Side 22	Spilleplan for »La Traviata«
Side 27	Årstal omkring Verdi
Side 33	Lexicon
Side 41	Den jyske Operas repertoire 1947-76

DEN JYSKE OPERA

HAVNEGADEN 16 . 8000 AARHUS C . TIF. (06) 13 72 66

Operaens ledelse:

Otto Hallstrøm, direktør

Francesco Cristofoli, kunstnerisk leder

Bestyrelse:

Professor, dr. phil. Søren Sørensen, formand

Professor Peer Birch, Århus

Amtsrådsmedlem Dycke Hoff, Sønderjyllands Amtsråd

Koncertmester Ove Vedsten Larsen, Aarhus By-Orkester

Rådmand Henning Larsen, Aalborg

Regissør Max Hansen, Den jyske Opera

Rådmand Thorkild Simonsen, Århus

Kontorchef Hans Vilstrup, Kulturministeriet

Handlingen

1. akt

Violetta Valéry, den berømte, elskede, misundte – også kaldet »Kameliadamen« – holder efter nogen tids sygdom fest i sine saloner. Hun er for tiden baron Douphols elskerinde og lever på trods af eller på grund af sin sygdom (tuberkulose), som om hvert minut var det sidste. Blandt gæsterne er Alfredo, der længe på afstand har elsket Violetta men først nu gennem venen Gaston bliver præsenteret for hende. Da Violetta byder gæsterne op til dans, får hun et voldsomt hosteanfald, og beder gæsterne lade sig være alene. Alfredo vender dog hurtigt tilbage og erklærer hende sin kærlighed. Hans renfærdighed og impulsiværlighed gør indtryk på Violetta, der skænker ham en kamelia og lover ham, at han må vende tilbage, når den er visnet. Alfredo forlader lykkelig selskabet, og da også de andre er gået, forstår Violetta, at hun for første gang i sit liv har mødt kærligheden, den, hun har drømt om, men aldrig givet sig selv lov til at tro på. Vil hun kunne bryde med det forlorne, udvendige liv, hun hidtil har ført. Alfredos stemme klinger i hendes sind, og hun bryder alle broer bag sig.

2. akt

I tre måneder har Violetta og Alfredo levet for deres kærlighed på et lille landsted uden for Paris. Men Annina, Violettas trofaste husholderske, fortæller Alfredo, at Violetta har måttet sælge alle sine ejendele for at kunne fortsætte deres tilbagetrukne liv, og han iler til Paris for selv at skaffe de fornødne penge.

Mens Alfredo er borte, opsøges Violetta af Germont, Alfredos far. Fuld af foragt og fordømmelse kræver han af Violetta, at hun straks afbryder sit forhold til hans søn. Violetta afviser stolt, og han betages af hendes naturlige fornemhed og ærlighed. Hans forlangende bliver nu til en bøn: Hans datters fremtidige lykke afhænger af, at hendes broder opgiver denne skandaløse forbindelse. Faderen er besluttet på for enhver pris at opnå sin hensigt, og han spiller kynisk på hendes ægte følelser for Alfredo og overtaler hende til at bringe ofret i kærlighedens navn.

Hun lover at vende tilbage til sit tidligere liv og skriver et brev til Alfredo om sin beslutning. Hans skinsyge mod baron Douphol blusser voldsomt op, og han haster til Paris for at tage hævn uden hensyn til faderen, der prøver på at overtale ham til at vende tilbage til hjemmet i Provence.

3. akt

Alfredo indfinder sig sammen med det sædvanlige selskab til maskerade hos Flora; Violetta træder ind ved Douphols arm. Alfredo kommer under hasardspil i strid med baronen og udfordrer ham. Da Violetta søger at hindre duellen, møder hun kun spot hos Alfredo. Hun vil dog ikke svigte sit løfte til hans fader om at bryde forbindelsen med ham og påstår derfor at elske Douphol. Sanseløs af raseri og fortvivelse kaster Alfredo en pung med penge for hendes fod som betaling for den kærlighed, han har nydt. Germont kommer til og bebrejder sin søn hans krænkende opførsel over for en kvinde.

4. akt

En måned senere. Violetta ligger syg. Hun har kun nogle få timer tilbage at leve i, siger lægen til Annina. Atter og atter læser Violetta et brev fra Germont, hvori han skriver, at han har fortalt Alfredo om hendes offer, og at de nu vil vende tilbage til hende for at bede om tilgivelse.

Alfredo kommer, og de genforenes. I sin lykke over at se ham og faderen tror Violetta sig rask igen, men hun udånder kort efter.

SY SELV – SPAR PENGE!

Danmarks største udvalg i stoffer til ethvert formål

Per Reumert

Afd. i Jylland: Ålborg, Århus, Gellerup Center, Hjørring,
Randers, Horsens, Herning, Kolding, Haderslev, Åbenrå,
Sønderborg og Odense.

Om »LA TRAVIATA«

Af JØRGEN REENBERG

»La Traviata«! – det er da en af de gamle, kære, lidt ulidelige Trave-re – Sødsuppe og Tuberkler, herlige Melodunter – skønne ædle Damer, hidsige Elskere, strenge forstokkede Fædre o.s.v. Er det ikke? Musikken ligger jo i Baghovedet slumrende, men parat til lynhurtig Opvaagnen: »Naa, er det *den*? er den *der* fra?« Klaverløver har spillet Parafraser over denne elskede Opera – Opkog over hele Molevitten, hvor den ene Pragtmelodi næsten snubler over den næste, og hvor Variationsforsiringer og fantastisk Fingerarbejde maa erstatte Handling, Sangere og Orkester. Diverse Hygge-, Restaurations-, Danse- og Harmoniorkestre plus Lirekasser har siden denne Operas Fremkomst spillet »Udtog« og Potpourrier af de kæreste Melodier – selv Jazz- og Beatgrupper har forgrebet sig paa Temaer herfra, – fordi de er så forbasket gode! Ja et Værk som dette kan næsten blive elsket til Døde – for hvad handler det egentlig om bag de skønne Evergreens? »La Traviata«s Urtekst skriver sig fra Alexandre Dumas d.y.'s. berømte Taareperserroman »Kameliadamen«, der i sine bedste Kapitler rummer Skønhed og Længsel, Bitterhed og Smerte af samme Karat som de store berømte russiske og franske Romaner og Noveller fra Tiden: Turgenev – Musset.

Men er vi da ikke i Dag Lysaar fjernet i Udvikling og Tankegang fra Midten at forige Aarhundrede? Baade jo og nej! Naar vi – 1970'ernes mennesker – er kommet igennem vore mere eller mindre berettigede Reaktioner mod det 19. Aarhundredes religiøse, moralske, romantiske, despotiske, sentimentale og hykleriske Menneskesyn – bliver Kærligheden tilbage: Kærligheds-længslen og Kærlighedsdrømmen! *Den* lader sig ikke saadan manipulere – men fremstaar Aarhundrede efter Aarhundrede mærkelig intakt og upaavirket af alle Spaadomme om dens snarlige Død eller om Nødvendigheden af alternative Former. – Ensomhed, Tosomhed – Kernefamilie eller Kollektiv – Kærligheden er og bliver en fundamental uhaandterlig og uudryddelig Størrelse i vores alles Liv.

Om Modet til at møde denne Kærlighed trods Død og Synd og Fordomme handler »La Traviata«, og den gamle Luderromantik finder vel her et af sine smukkeste Udtryk i Fortællingen om, hvordan Violetta trods sit udadvendte, syndige Simililiv har bevaret en Kerne af Renhed i sig til *den Ene*. Hun undres selv over sit Mod til at lade sine »vaagne Drømme« gaa i Opfyldelse. Men hendes Bagage er tung: et Liv i kold tom Festlighed med Skepsis og Kynisme i stedet for Tro og Varme; – og hendes Sygdom Tuberkulosen er jo i Grunden blot et Symbol paa denne Bagage, – hun dør af sin Sygdom, men i stedet for at dø i sit gamle Livs Kulde, Tomhed og Ensomhed, faar hun hos Verdi Lov at dø i Kærlighed med Tro, Skønhed og inderlig Taknemmelighed i sit Sind.

»Sælsomme Smerte, sælsomme Fryd og Kval« bliver Ledemotivet fra det Øjeblik hun møder Alfredo –! Tre Maaneders ufattelig Lykke oplever de – sølle tre Maaneder, saa indhentes hun af sit Liv, sin Fortid. Uden Kval ingen Fryd, uden Mod og Smerte ingen Kærlighed.

Denne Historie om Kærligheden og dens Pris har Verdi fortalt i Musik saa dejlig og saa evig! Lad derfor Alexander Dumas faa det sidste Ord nu, og lad os høre hans Beskrivelse af sin Kameliadame Marguerite Gautier – hos Verdi Violetta Valéry:

»Hun var ikke alene usædvanlig smuk, men der var en saa ud-søgt Fornemhed over hele hendes Fremtoning, at man undredes over, at hun tilhørte Paris' letlevende Kredse.

Skønt hun på sin Yndlingstur mødte adskillige Bekendte, smilede hun kun til dem, hun særligt ville udmærke, og dette Smil var saa aandfuldt, saa fint, at en Hertuginde ikke ville have skammet sig over det.

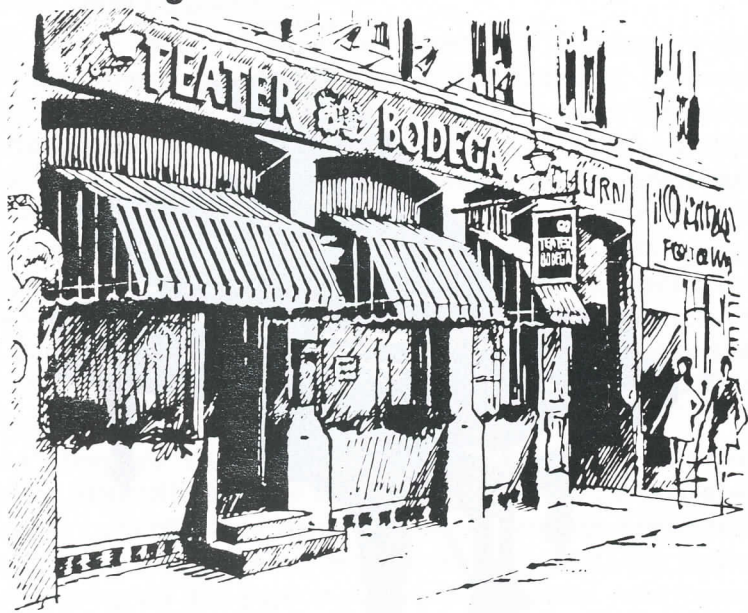
Høj og slank saa det grænsede til Magerhed forstod hun paa den mest raffinerede Maade at skjule sine Mangler. Hendes Hovede ejede en ubeskrivelig sart Ynde, man forestille sig en Ansigtsoval ædel og ren i Linjerne, et Par sorte Øjne og Bryn saa fint buede, som var de malede, hendes Øjenvipper var saa lange, at de naar hun sænkede Laagene kastede en Skygge ned paa Kindernes svage Rødme.

Hendes kulsorte Haar skilt i Midten, hvorfra det faldt ud over Ørerne og blev samlet i en Knude i Nakken.

Det er ubegribeligt, hvorledes Marguerite trods det syndefulde Liv, hun førte, havde formaaet at bevare det uskyldige, ja næsten barnlige Udtryk i sit Ansigt.»

De 25 Dage af Maaneden var hendes Buket af Kameliaer hvide og de andre 5 røde.

**Operakunst og madkunst når den er bedst
- på begge sider af gaden
Med venlig hilsen**

Gösta Schwarck

INTERNATIONAL KONCERTDIREKTION
DALGAS BOULEVARD 48 - 2000 KØBENHAVN F

TELEFON *FASAN 7010

De fornemste kunstnere fra ind- og udland

Verdi og »LA TRAVIATA«

I begyndelsen af 1850'erne nåede Verdis operakunst et foreløbigt højdepunkt med *Rigoletto*, *Il Trovatore* (Troubadouren) og *La Traviata* (Kurtisanen). De femten operaer, der var gået forud, må mere ses som led i en udvikling, end som i sig selv hvilende mesterværker. Uden for Italien, hvor Verdi er intet mindre end et nationalt begreb, er det da også relativt sjældent, man hører disse værker; kun enkelte numre har opnået en vis, i nogles øren lidt odies berømmelse.

Verdi, der er født i nærheden af Parma i 1813, måtte næsten naturnødvendigt tage sit musikalske udgangspunkt i Rossini, Bellini og Donizetti. Det mærkes straks i hans første opera, *Oberto*, skrevet under læretiden i Milano og opført på La Scala i 1839, og det spores endnu i hans egentlige gennembrudsværk, *Nabucco*, fra 1842. Men til sidstnævntes succes bidrog også, at man så en forbindelse mellem sujettet, det jødiske folks trængsler, og den daværende politiske situation i Italien. Denne tendens til at ville se politiske allusioner i Verdis værker forstærkedes yderligere i de følgende år, og når publikum begejstret råbte Viva Verdi, så mente de i virkeligheden Viva **Vittorio Emanuele Re D'Italia**.

Imens kæmpede Verdi selv med at løse det musikdramatiske problem. Han følte sig ikke længere tilfreds med den klassiske italienske operastil, med dens ofte meget løst sammenkædede virtuosnumre. Ikke sangerne, men handlingsforløbet, den dramatiske skildring og den psykologiske tolkning måtte være hovedsagen. Disse bestræbelser havde Verdi fælles med den samme år som han fødte Richard Wagner, der netop i disse år skrev *Den flyvende Hollænder*, *Tannhäuser*, *Lohengrin* og første del af *Ring*. Men i deres emnevalg og udtryksmidler er de uægteligt forskellige som nat og dag. Verdis persongalleri er ikke idealiserede filosofiske symboler, men nærværende, levende mennesker. Og selvom det nu ikke længere er sangeren som sådan, der brillerer, så er det dog fortsat sangstemmen, der er operaens musikalske fundament; Verdi ofrede aldrig det italienske belcanto for at opnå en dramatisk effekt.

Når *La Traviata* – sammen med *Rigoletto* og *Il Trovatore* – kom til at indlede en ny epoke i Verdis kunst, så hænger det utvivlsomt også sammen med en forandring i komponistens levevis. De første femten operaer havde – om ikke andet – skaffet ham en betydelig formue, og den anvendte han nu på at realisere en ønskedrøm: han købte landejendommen Sant' Agata i nærheden af hans fødeby. Her tilbragte han sin tid med at drive landbrug, gå på jagt, læse – og komponere.

La Traviata er baseret på Dumas' *Kameliadamen*. Librettisten, Francesco Maria Piave, havde allerede leveret grundlaget for seks af Verdis andre operaer, fortrinsvis bearbejdelser af kendte romaner eller skuespil. Librettoen følger nøje sit forlæg, men den har naturligvis måttet tage hensyn til at Dumas oprindelige historie – i øvrigt tildels selvbiografisk – her er omplantet til et ganske andet medium. Selve hovedpersonen, den letlevende Violetta, er skildret helt i overensstemmelse med romanens Marguerite. Endog dialogerne har i mange tilfælde kunnet overføres næsten uændret. I sidste øjeblik valgte man at lade handlingen foregå på Ludvig den Fjortendes tid, hvor Dumas roman er samtidig. Det var bl. a. for at kunne gøre iscenesættelsen mere pragtfuld. *La Traviata* havde premiere på Teatro La Fenice i Venezia den 6. marts 1853 (få uger før havde *Il Trovatore* haft premiere i Rom). Dagen efter måtte Verdi skrive til en ven: »*La Traviata* blev en fiasko. Var det min skyld – eller var det sangernes. Tiden vil vise det.« Tiden viste meget snart, at det i hvert fald ikke var Verdis. Et års tid senere bad et andet veneziansk teater, Teatro San Benedetto, om lov til at opsætte *La Traviata* påny – og fra da gik operaen sin sejrsgang på alle italienske scener og videre ud over hele verden.

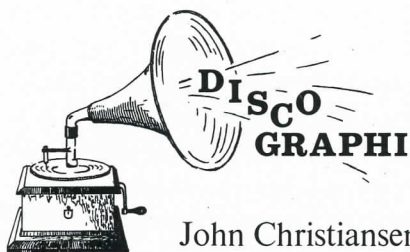
JØRGEN POUL ERICHSEN

AAGE SKOU ApS

ALLE MUSIKINSTRUMENTER
SPECIALVÆRKSTED

FR. ALLE 119 OG 122 . TELEFON (06) 12 50 46-12 74 03
8000 AARHUS C

John Christiansen:

At »La Traviata« er en af de mest populære operaer, kan også aflæses af antallet af indspilninger. Her skal vi dog koncentrere os om de indspilninger, der i øjeblikket lagerføres på det danske marked. Som en undtagelse skal nævnes en Cetra-optagelse (GVC 2345) med Maria Callas, optaget for næsten et kvart århundrede siden, men som forhåbentlig vil dukke op også herhjemme igen, for er det udførelsen af titelpartiet, der er afgørende for valget af indspilning, så har denne gamle optagelse et stærkt kort på hånden i Callas' dramatisk meget bevægende gengivelse, der i højere grad end nogen anden er baseret på en lykkelig forening af indlevelseshøjden og intelligens. Det skal for en ordens skyld nævnes, at Gabriele Santini dirigerer, og at Francesco Albanese synger Alfredo og Ugo Savarese fader Germont.

Selv med Callas inde i billedet er det dog ikke muligt mellem nok så mange indspilninger at finde den helt ideelle. En af grundene hertil er, at Violettas meget vanskelige parti i sig selv kræver to-tre forskellige stemmetyper, og hvor bevæget man bliver af Callas, kan man ikke overhøre, at hendes stemme et par steder ikke er helt under kontrol og mere uskøn end selv dens fremragende skikkelsesdannende evne retfærdiggør. Nu skal man også være varsom med at vælge efter divaen alene og glemme dirigenten og indehaverne af de to andre store partier, søn og fader Germont. Noget af det samme som for Violettas vedkommende gør sig gældende for Alfredos. De sangere, der synger indledningsarien til 2. akt smukkest, er sjældent, for ikke at sige aldrig, de samme, som giver de mest rystende tolkninger af Alfredos udlevering af den elskede Violetta på festen.

fortsættes

Den ældste tilgængelige indspilning er Toscaninis NBC-radio-gengivelse fra 1949 (RCA AT 202, to plader for 59,50 kr.). Den betragtes almindeligvis ikke som en af Toscaninis bedste opera-optagelser, men en affærdigelse af den som værende for »hårdt pumpet« hører ingen steder hjemme, for Toscaninis vitalitet er dramatisk velbegrunder. Hvad der kan genere, er den hårde akustik i NBC's Studio 8-H i New York og de svage sangpræstationer af Licia Albanese og Jan Peerce, men Toscaninis dramatiske intensitet er noget for sig. Lorin Maazel er den dirigent i yngre optagelser, der kommer Toscanini nærmest i karakteren, på Decca SET 401-2, der ikke længere lagerføres herhjemme.

To indspilninger fra begyndelsen af 1950-erne viser to forskellige måder at fremstille Violetta på. Anna Moffo søger med held på RCA LSC-6180 (tre plader for 88,50 kr.) at skabe en figur, mens Joan Sutherland på Decca SET 249-51 (tre plader for 178,50 kr.) er hende overlegen i sangteknik, men alligevel ikke så spændende. Sutherland former partiet med musikalsk intelligens og er som ventet ikke mindst god i førsteaktens koloraturer, men når hun alligevel ikke trænger dybt ind i mennesket Violetta, skyldes det bl. a. hendes ofte kritiserede mangel på en forståelig tekstudtale, der her er mere udpræget end nogensinde. Anna Moffo kan på eksponerede steder som i det store udbrud (på det iørefaldende tema fra forspillet), hvor hun løber efter Alfredo i andenakten, virke sangligt overbebyrdet, men hun var dengang langt mere overbevisende sangligt end nu, og hendes indlevede tolkning har også en smagfuldhed, som man synes at måtte lede forgæves efter nu. Også de to Alfredo'er er væsensforskellige, Moffos er Richard Tucker, der ikke er nogen elegant tenor, og hos hvem man kan savne et smukt piano, men som er helt overbevisende og troværdig, f. eks. i det store opgør ved festen. Sutherlands Alfredo er Carlo Bergonzi, der sammenlignet måske er lidt bleg i denne scene, men som til gengæld er den smukkeste og mest elegant syngende Alfredo af alle med åbningsarien i andenakten som et højdepunkt. Robert Merrill er en velklingende Germont på begge sæt, og ingen af dirigenterne, Fernando Previtali på RCA eller John Pritchard på Decca kan afgøre noget valg, men Decca er komplet, hvor RCA har de traditionelle teaterspring.

fortsættes side 24

LA TRAVIATA

Opera i 4 akter af Giuseppe Verdi
Teksten af F. M. Piave efter Dumas' »Kameliadamen«
Oversat af Holger Boland

Iscenesættelse	JØRGEN REENBERG
Dekoration og kostumer	HELGE REFN
Musikalsk ledelse	FRANCESCO CRISTOFOLI

AARHUS BY-ORKESTER
AALBORG BY-ORKESTER
SØNDERJYLLANDS SYMFONIORKESTER
ODENSE BY-ORKESTER

Handlingen foregår i Paris og omegn i midten
af det 19. århundrede

1. akt: Sent på aftenen hos Violetta
2. akt: Et lille landsted uden for Paris
3. akt: Hos Flora
4. akt: Violettas kammer

Længste ophold efter 2. akt
Forestillingens varighed: 2½ time

Personerne:

Violetta Valéry	HALLGERD BENUM DAHL HANNE MARIA FISCHER	Alternierende*
Flora Bervoix	DORTHE STEENGAARD	
Annina, Violettas husholderske .	LILIAN WEBER-HANSEN	
Alfredo Germont	TONNY LANDY OLE HEDEGAARD	Alternierende*
Giorgio Germont, hans fader ..	KNUT SKRAM PREBEN BJERKØ	Alternierende*
Gaston, Vicomte de Létorieres .	FRANK VISTI	
Baron Douphol	LARS STENDEVAD	
Marquis d'Obigny	CARL CHR. RASMUSSEN	
Doktor Grenvil	HENRY SKJÆR	
Et bud	TROELS KOLD	

DEN JYSKE OPERAS KOR

Regissør	MAX HANSEN/JENS LANGE
Sceneteknik	LARS MØLLER RASMUSSEN
Instruktørassistent	INGERLISE ANDERSEN
Repetitør	INGER MARIE THOMSEN ERIK KALTOFT
Belysning	NIELS SAUNTVED JAN HJERRILD JENSEN
Systue	INGE GRØNNE
Frisør	BENT CARLSEN
Dekorationer ved	JAN LØWERT WALTHER RASMUSSEN WALTHER JACOBSEN

* Se venligst spilleplan side 22

Spilleplan for »LA TRAVIATA«

Der alterneres som angivet nedenfor:

AARHUS TEATER

Aarhus By-Orkester

31. okt. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Knut Skram
1. nov. Hanne Maria Fischer
Tonny Landy
Knut Skram
2. nov. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Knut Skram
3. nov. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø

4. nov. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Preben Bjerkø
5. nov. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø
8. nov. Hallgerd Benum Dahl
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø
9. nov. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø
10. nov. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Knut Skram

SLESVIG TEATER

Sønderjyllands Symfoniorkester

21. nov. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø

SDR.JYLLANDSHALLEN, ÅBENRA

Sønderjyllands Symfoniorkester

23. nov. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Knut Skram

FLENSBORG TEATER

Sønderjyllands Symfoniorkester

22. nov. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Preben Bjerkø

STADIONHALLEN, ESBJERG

Sønderjyllands Symfoniorkester

24. nov. Hallgerd Benum Dahl
Ole Hedegaard
Knut Skram

AALBORGHALLEN

Aalborg By-Orkester

28. nov. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Knut Skram
29. nov. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Knut Skram

HOLSTEBROHALLEN

Aalborg By-Orkester

30. nov. Hanne Maria Fischer
Tonny Landy
Knut Skram

ODENSE TEATER

Odense By-Orkester

6. feb. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Preben Bjerkø
7. feb. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø

8. feb. Hallgerd Benum Dahl
Tonny Landy
Preben Bjerkø
9. feb. Hanne Maria Fischer
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø
10. feb. Hallgerd Benum Dahl
Ole Hedegaard
Preben Bjerkø

Ret til ændringer forbeholdes.

Komplet er også indspilningen med Montserrat Caballé på RCA LSC-6180 (tre plader for 118,50 kr.), udsendt i 1968. Her gentager Bergonzi sin Alfredo uden suk og andre mislyde. Han er den mest musikalsk syngende tenor af hele bundtet, og det er godt at kunne konstatere, i hvor høj grad en gennemført musikalsk tolkning ikke alene er en nydelse at lytte til, men også formår at tegne en figur. Det er i sådanne tilfælde, at man lærer, at Verdi præcist vidste, hvad han gjorde. Caballé er meget smukt syngende, men det var før end hun begyndte at gøre mere ud af rolleportrættingen, Sherrill Milnes' baryton klinger smukt, men ikke meget nuanceret, og Georges Pretre dirigerer det hele mærkværdigt mat.

Aldo Ceccato er mere fyrig på EMI SLS 960 (tre plader for 118,50 kr.), hvor han har amerikanernes elskede Beverly Sills som Violetta. Sills stemme er hverken smuk eller stor, men hendes ellers ofte generende vibrato er relativt pænt behersket her, og hun har sans for karakteren, noget i retning af Anna Moffo, men alligevel ikke så overbevisende. Nicolai Geddas Alfredo kan i stilen minde om Bergonzis, men han synger ikke så smukt og fyldigt, og Rolando Panerai kan ikke hævde sig som Germont. Om en BASF-optagelse (BAC 3101, to plader), der nu er på vej ud igen, kan siges, at Mirella Freni synger meget smukt, at hendes Alfredo, Franco Bonisolli synger uelegant, at Sesto Bruscantini er en noget tør fader Germont, og at Lamberto Gardelli ikke når sit eget bedste i denne ret beskårede østtyske TV-version.

Uddrag af indspilningen med Beverly Sills fås på EMI 063-02369, ligesom beundrere af Victoria de los Angeles kan få et uddrag med hende, den ucharmerende Carlo del Monte som Alfredo og Mario Sereni og med Serafin som dirigent på EMI 063-00766. Hver af disse plader koster 59,50 kr. Falder man over uddrag med Maria Cebotari, Helge Rosvænge og Heinrich Schlusnus, enten på Saga eller på BASF, bør man gribe til, selvom der synges på tysk og måske ikke videre kønt, men hvilket drama, hvilken mening er der ikke i det sungne. Endelig skal det anføres, at forspillet klinger mageløst smukt, spillet af Berlinerfilharmonikerne og Herbert von Karajan, der desværre aldrig har indspillet »La Traviata«. Det sker på et pladesæt, DG 2707 090, der bringer alle Verdis 19 forspil og ouverturer i kronologisk rækkefølge. Det er specielt, men flot, lækkert og interessant.

Årstal omkring Verdi

- 1842 VERDI (29 år) får sit gennembrud på La Scala i Milano 9. marts med operaen »**Nabucco**«, der gør stormende lykke og med et slag skaffer ham navn over hele Italien. Operaen, der er skrevet i den gængse stil med påvirkning af Rossini og Bellini, udmærker sig nok ved et usædvanligt dramatisk liv, men det er særlig appellen til de patriotiske følelser, der får begejstringens bølger til at gå højt. Også den gode udførelse gør sit ved de fremragende kunstnere, bl. a. sangerinden **Giuseppina Strepponi**, der senere kommer til at spille en endnu større rolle i V.'s private liv. Med »Nabucco« får V. oprejsning for den fiasko, han året efter sin debut har haft med det »muntre melodrama«, som under titlen »**Un giorno di regno**« opf. på La Scala i 1840. Og en trøst er succesen midt i de ulykker, der har ramt V., som i løbet af kort tid mister sin unge kone og begge de to små børn.
- 1844 VERDI (31 år) har året forud med operaen »**I Lombardi**« haft en lignende patriotisk succes i Milano som med »Nabucco«, men det overgås dog alt af det internationale ry, som V. opnår med »**Ernani**« der har premiere i Venezia 9. marts, teksten af Piave efter Victor Hugos »Hernani«, V. er blevet den store succes-komponist, ved samme lejlighed afslører han sig som den store forretningsmand, der nøjeregnende og præcist forstår at skaffe sig betalt. »Ernani« spilles overalt i alle italienske byer, Donizetti i Wien opfører den, og i løbet af et år når den til Paris og London. Kontrakter på nye operaer strømmer ind til V., og operafabrikanten er leveringsdygtig. Allerede 3. november har hans næste opera »**I due Foscari**« premiere i Rom, men den bliver en fiasko.
- 1853 VERDI (40 år) er travlt beskæftiget med at indrette sin landejendom »Sant Agata« til en mønstergård, men den store berømmethed i de små provinsielle forhold har vanskeligt ved at få lov at leve i fred, og det kommer til højlydt forargelse over, at han og sangerinden **Giuseppina Strepponi** lever sammen på gården uden at være gifte. V. giver sine angribere et hvast svar, men fra nu af er der krigstilstand mellem »godsejeren« og Bussetos indbyggere V. komp. uanfægtet af al sladderens sine næste to operaer. Den første er »**Il Trovatore**« (Trubaduren) over et spansk emne, som bliver mere end forvirret som operatekst. Men det helt overdådige melodivæld, det meget naive, men også dybt oprindelige dramatiske udtryk hæver denne opera til en meget høj musikalsk rang, og den succes »Trubaduren« opnår ved førsteopførelsen i Rom 19. januar gentager sig siden verden over. Den anden opera er »**Traviata**« (Den vildførte). V. har i Paris i februar 1852 overværet premieren på Alex. Dumas' skuespil »Kameliadamen«, og nu beordret Piave til at skrive sig en operatekst over emnet. Med sit sikre teaterblik har V. set, hvilket stof der her ligger til musikdramatisk behandling, og haft dristighed til at sætte sig ud over de moralske indvendinger, han måtte forrude, at emnet ville frem-

fortsættes

kalde. Ved førsteopførelsen 6. marts på Feniceteatret i Venezia bliver »**Traviata**« modtaget med kulde af publikum, men dog anerkendt af kritiken. V. kalder det selv »en fiasko« og spørger »er fejlen min eller sangernes? Tiden vil vise det«. Chokerende for folk er det også, at operaens personer er i ganske dagligdags dragter – det har man dog aldrig oplevet før, og det gør det pinlige emne med kurtisanen endnu mere nærgående. Kort efter forandrer V. selv kostumeringen og henlægger handlingen til begyndelsen af 1700-tallet, men senere føres det hele frem igen til »moderne« miljø.

1857 VERDI (44 år) komponerer operaen »**Simon Boccanegra**«, der opføres 12. marts i Venezia, men ikke gør særlig lykke.

1863 VERDI (49 år) rejser i april til London for som Italiens repræsentant at deltage i den store internationale udstilling. **Meyerbeer** (71 år) repræsenterer Tyskland, medens **Auber** (80 år) på Frankrigs vegne nøjes med at sende en ouverture. V. komponerer kantaten »**Nationernes Hymne**«. I august tager han til St. Petersborg, hvor man har bestilt en opera. Den er allerede færdigkomponeret: »**La Forza del Destino**« (»**Skæbnens magt**«), og har premiere på det kejserlige teater 10. november under stor begejstring. V. fejres og modtager en høj russisk orden – og et honorar på 22.000 rubler. De russiske komponister, der almindeligvis får 500 rubler for en opera, stiller an til demonstration, som iværksættes ved de følgende opførelser af operaen.

fortsættes

En festlig aften i Deres stue —

Verdi's Traviata med Beverly Sills,
Nicolai Gedda, Royal Philharmonic
Orchestra. 3 lp kr. 133,50.

La Traviata med Anna Moffo, Robert
Merrill Chor und Orchester des
Opernhauses Rom. 3 lp kr. 88,50.

La Traviata med Monserrat Caballé,
Carlo Bergonzi, RCA, Italiana Opera
Orchestra and Chorus. 3 lp kr. 118,50.

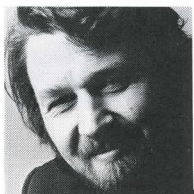
RYESGADE 16 – TELEFON (06) 13 57 02

- 1874 VERDI (61 år) har ved Rossinis død i 1868 komponeret et »**Libera me**« som en del af den messe, da han foreslår, at flere italienske komponister tilsammen skal komponere til mesterens ære. Ideen bliver aldrig udført, men nu ved sin ven, digteren Aless. Manzoni's død tager han sit »**Libera me**« frem og komponerer et storslået **requiem**, der opføres under hans egen ledelse i Markus-kirken i Milano 22. maj. Opførelsen bliver en så overvældende begivenhed, at den må gentages flere gange bagefter på selve Scala-operaen, hvor folk af begejstring råber bravo og klapper. Nogen forargelse vækker det, og V. får heftige bebrejdelser for at have skrevet operamusik til den hellige tekst. Men det skønne værk, formet af en musikers mesterhånd, virker overalt – og trods alle indvendinger – så betagende, at V. går på turné med sit **Requiem**, opfører det 8 gange på Opéra Comique i Paris, 3 gange i Albert Hall i London, i Wien og mange flere steder.
- 1883 VERDI (70 år) skriver ved meddelelsen om Wagners død til musikforlæggeren Ricordi: »Sørgeligt, sørgeligt. Wagner er død. Her må alle kommentarer forstumme. En stor personlighed er borte. Et navn, hvis spor i kunstens historie aldrig vil udslettes«.
- 1887 VERDI (74 år) er igennem Ricordi påny kommet i forbindelse med den nu 42-årige komponist og forfatter **Boito**, som har skrevet en opera-libretto over Shakespeares »**Othello**«, der i den grad begejstrer den gamle komponist, at han simpelthen ikke har kunnet ladet være at komponere den. Dette Verdis mesterværk, komponeret af en olding med en ynglings fyrige sind, opføres 5. februar på Scala-operaen i Milano. Hele byen står på den anden ende, det er en begivenhed så spændende som aldrig før: en ny opera af Verdi, som i 15 år intet har komponeret. Aftenen former sig som én endeløs hyldest til den gamle mester.
- 1893 VERDI (80 år) torbløffer atter en gang den ganske verden ved at møde med endnu en opera, endda en opera buffa »**Falstaff**«. V. erklærer gang på gang at han kun har komponeret »Falstaff for sin egen fornøjelse, men han går dog med til en opførelse på Scala-operaen, der finder sted 9. februar. Fra alle Europas storbyer er kritikere og korrespondenter strømmet til, aftenen bliver en storslået begivenhed med stormende ovationer for oldinge-mesteren og for denne opera, der er kronen på hans geniale livsværk.
- 1900 VERDI (86 år) tilbringer sine oldingeår rask og rørig og fuldstændig usvækket af ånd. Ofte overværer han opførelser af sine værker: i Paris »Falstaff« på Opéra Comique, »Othello« på den store opera, rundt omkring i Italien spilles han overalt, i Europa findes ikke den operascene, hvor hans værker ikke er på repertoiret. En dyb sorg rammer ham da hans hustru dør i 1897. Til minde om hende opretter han et musikhjem i Milano. Julen 1900 tilbringer V. i Milano sammen med Ricordi og Boito. I januar rammes han af et slagtilfælde på det hotel, hvor han altid bor under sine ophold i Milano. 27. januar 1901 dør Italiens og vel efter Wagners død tillige verdens bedst kendte og mest spillede komponist. Tillige den rigeste. Verdi efterlader sig 7 mill. lire.

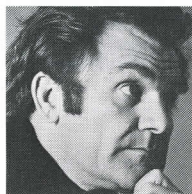

LEXICON

PREBEN BJERKØ

Uddannet hos professor Peer Birch, Århus, samt ved kurser hos professor Lohmann, Tyskland, kgl. hofsangere Eric Saedén, Sverige, og Giorgio Favoretto, »Italien. Medvirket ved koncerter og oratorier med forskellige danske orkestre og ensembler. Debuterede på Den jyske Opera i 1970 som Marullo i »Rigoletto«. Har desuden været solist i »Stalten Mettelil«, »Orfeus«, »Poppeas Kroning«, »En Skærsommernatsdrøm«, »Falstaff«, »Fidelio«, »Tyrken i Italien«, »Hoffmanns Eventyr«, »Don Juan« og »Boccaccio«.

FRANCESCO CRISTÓFOLI

Født i 1932 i København af italienske forældre. Mag. art. i musikvidenskab fra Københavns Universitet. Dirigentstudier med bl. a. Celibidache. Fra 1956–63 repetitør og dirigent på Det kgl. Teater. I 1965 vinder af den 4. internationale dirigentkonkurrence, arrangeret af S. Cecilia-akademiet i Rom, hvilket medførte engagementer flere steder i Europa, men fortrinsvis i Italien, hvor han har dirigeret ved de fleste betydelige operahuse og symfoniorkestre og været fast tilknyttet Rom-operaen 1969–73. Har ved Danmarks Radio-symfoniorkester været tilbagevendende gæst ved torsdagskoncerterne og operaproduktioner.

Fra sæsonen 1972–73 kunstnerisk konsulent ved Den jyske Opera, hvor han første gang dirigerede i 1970 med »Rigoletto«.

HALLGERD BENUM DAHL

Havde sin operadebut ved Den jyske Opera som Pamina i »Tryllefløjten« i 1968 og har siden sunget flere store partier på denne scene. Fik i 1976 »spellemannsprisen« i Norge for en LP med sange af Kjerulf.

HANNE MARIA FISCHER

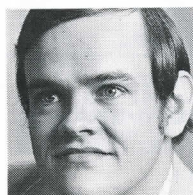
Uddannet ved Det kgl. danske Musikkonservatorium og Operaskolen. Har studeret sang i München i 2 år hos professor Karl Schmett-Walter. Solistopgaver ved Det kgl. Teater i »Aida«, »Tryllefløjten«, »Porgy og Bess« og »Tancrede«. Sang i 1974 de fire kvindepertier i Den jyske Operas opførelse af »Hoffmanns Eventyr«. Koncertvirksomhed i Danmark og Tyskland.

LILIAN WEBER-HANSEN

Uddannet på Det kgl. Teaters Operaskole. Elev af operasanger Valdemar Lincke og Contessa Maria Labia, Italien. Ansat på Det kgl. Teater fra 1940. Hovedroller: Azucena, Amneris, Eboli, samt Ortrud, Carmen, Spåkvinden i »Saul og David« og roller i »Peter Grimes«, »Albert Herring«, »Lucretia«, m.m.

Medvirket i flere TV-operaer, torsdagskoncerter m. v. Kgl. kammersanger 1950.

OLE HEDEGAARD

Født 1945. Uddannet på Det kgl. danske Musikkonservatorium og Det kgl. Teaters operaskole, fra 1970 med Vagn Thordal som lærer. Medlem af Det kgl. Teaters Kor. Flere solistopgaver på Det kgl. Teater, bl. a. i »Wozzeck«, »Odysseus' Hjemkomst«, »Halleluja« og »Tristan og Isolde« og på Den jyske Opera i »Poppeas Kroning«, Euridice«, »Hoffmanns Eventyr«, »Don Juan« og »Boccaccio«. Omfattende koncertvirksomhed herhjemme samt i Sverige og Tyskland (bl. a. som evangelist i Bachs passioner) og medvirken i DR og TV (herunder torsdagskoncert og TV-operaen »Mavra«). Har indsunget danske sange samt Scheibes Passionskantate på plade for Dansk Musikantologi.

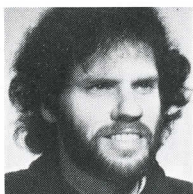
JOHN HARTWIG

STUDIESTRÆDE 27-29

1455 KØBENHAVN K

TLF. (01) 12 16 88

INTERNATIONAL PERCUSSION

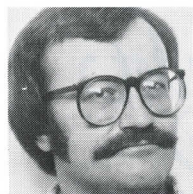
TROELS KOLD

Elev af professor Peer Birch. Debut på Den jyske Opera som »far« i den opsøgende børneopera »Far, mor og børn«. Medlem af Den jyske Operas Kor.

TONNY LANDY

Født i København, uddannet på Det kgl. danske Musikkonservatorium og Det kgl. Teaters Operaakademi. Videoreuddannet i Rom og München. Debut i 1966 på Det kgl. Teater som Alfredo i »La Traviata«. Siden 1970 ansat ved Stora Teatern i Göteborg. Har sunget som gæst ved Det kgl. Teater, Den jyske Opera og med Stockholmsoperaen ved Festspillene i Bergen og Oslo. Har desuden optrådt i Sovjetunionen, Tjcekoslovakiet, Tyskland, Frankrig, Norge og Italien, hvor han i 1973 vandt en Benjamino Giglipris. Har indspillet grammofonplader med danske sange og i 1975 Haydn's »La fedelta Premiata« med Antal Dorati som dirigent. Ligeledes i 1975 Amerika-debut i Washington i Haydn's »Skabelsen« med samme dirigent.

CARL CHRISTIAN RASMUSSEN

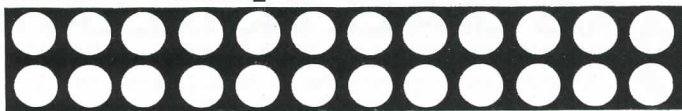
Uddannet på Det fynske Musikkonservatorium og Det kgl. danske Musikkonservatorium. I 1972 elev på Det kgl. Teaters Operaakademi. Afsluttende eksamen juni 1975. Desuden studier i Østrig og Finland.

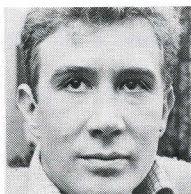

kager

en succes på Deres kaffebord

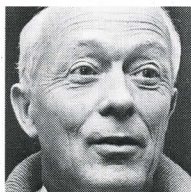

JØRGEN REENBERG

Født 1927. På det kgl. Teaters elevskole 1946, debut 1947 som Benni i Nattefrost. Hovedroller: bl. a. titelrollerne i Hamlet, Aladdin, Misantropen, Henrik d. IV og Den Stundesløse, Admiralen i Pinafore, Aston i The Caretaker, Gregers Werle i Vildanden, Dr. Stockmann i En Folkefjende, Rosiflengius i Det lykkelige Skibbrud, Orlofsky i Flagermusen, Greven i Figaros Bryllup, o. m. a.

Tildelt Poul Reumerts æreslegat i 1959, Bodil Ipsens æreslegat i 1965, Clara Pontoppidans æreslegat i 1968, Teaterpokalen 1972, Olaf Poulsens æreslegat 1975, Det kgl. Teaters jubilæumslegat 1975 m. fl.

HELGE REFN

Født i 1908. Uddannelse på malerskoler i London og Paris (Fernand Léger); medarbejder hos Louis Jouvet på Théâtre Pigalle, Paris, i to år; tildelt Diplome d'honneur på Verdensudstillingen i Paris 1947; udført vægmaleri på Koloniudstillingen i Paris 1930; tildelt Michaelsens Tegnerlegat 1938 og Eckersbergmedaljen i 1951, gæst ved udstillinger herhjemme og i udlandet. Arbejder: Dekorationer og kostumer til opera, ballet og skuespil, for bl. a. Théâtre Pigalle i Paris, Nationaltheatret i Oslo, Svenska Teatern i Helsingfors, Kungl. Teatern i Stockholm, Dramaten, Malmø Stadsteater, Det kgl. Teater, Det ny Teater, Riddersalen, Allé-Scenen, Folketeatret, Frederiksberg Teater. Udført Harlekin fortæppe til Aalborg-hallens scene, Mosaikarbejder til Bagsværd Skole og vægmaleri i Nykøbing F. Katedralskole; to plakater til Kungl. Operaen i Stockholms 200 års jubilæum. Har endvidere litograferet plakater og tegnet bogomslag.

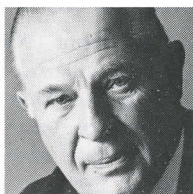
Skal De ha' fest - så husk

Kathrine Andersens Eftf.

v/ K. og M. Kjærsgaard Frandsen

altid frisk hjemmelavet chokolade

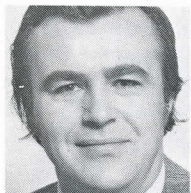
HENRY SKJÆR

Uddannet ved Det kgl. danske Musikkonservatorium og Det kgl. Teaters operaskole. Debut 1924 som Pizarro i »Fidelio«. Ansat ved Det kgl. Teater fra 1930 til 1973. Kgl. kammersanger 1947. Blandt de ca. 75 roller i årene på Det kgl. Teater titelrollen i »Rigoletto«, greven i »Figaros Bryllup«, Crown i »Porgy og Bess«, Escamillo i »Carmen«, Jago i »Othello«, Scarpia i »Tosca« og Marcel i »Boheme«.

KNUT SKRAM

Født i Sunnmøre, Norge, i 1937. Studerede musik og arkitektur i USA og medvirkede som solist ved mange koncerter og operaopførelser. Vendte tilbage til Norge i 1963. Fortsatte sine sangstudier hos professor Lohmann i Wiesbaden og senere hos Luigi Ricci i Rom. Engageret til Den norske Opera i 1964, hvor han siden har haft mange hovedpartier. Har i 7 sæsoner medvirket ved Glyndebourne i bl. a. »Cosi fan Tutte« og Figaros Bryllup«. Sang i 1975 Figaro i »Barberen i Sevilla« ved PACT-Opera i Johannesburg og ved Angers Opera i Paris. Sang samme år titelrollen i »Don Juan« ved Den jyske Opera.

LARS STENDEVAD

Oprindelig handelsuddannet. Blev efter en årrække i erhvervslivet optaget på Det kgl. danske Musikkonservatorium og Operaakademiet og afsluttede eksamen 1975. Studerer sang hos Vagn Thordal.

DORTHE STEENGAARD

Uddannet ved Det jyske Musikkonservatorium med debut 1973. Har studeret hos bl. a. Birgit Bastian, Thomas Hemsley og Vagn Thordal. Scenisk debut som Rosalinde i »Flagermusen« på Odense Teater. Zerlina i Den jyske Operas opførelse af »Don Juan« i 1975. Desuden omfattende koncertvirksomhed samt medvirken ved produktioner i Danmarks Radio og TV.

FRANK VISTI

Uddannet af Zitha Furtwängler. Har ved Den jyske Opera medvirket som Almaviva i Paisiello's »Barberen i Sevilla«, som Josef i »Wienerblod« og Lotteringhi i »Boccaccio«. Alsidig koncertvirksomhed. Evangelist i Bach's passioner, »Messias« m. fl. I 1972 ved Scala som baron von Schober i »Jomfruburet«, i 1973 Verning i »Champagne-galoppen« og i 1975 Freddy i »Dollarpriinsessen« på Scala.

Den jyske Operas forestillinger 1947-76

- 1947 Weber: Jægerbruden.
 1947 Donizetti: Elskovsdrikken.
 1948 Beethoven: Fidelio.
 1948 Rossini: Barberen i Sevilla.
 1949 Bizet: Carmen.
 1949 Donizetti: Regimentets Datter.
 1949 Leoncavallo: Bajadser.
 1949 Schultz: Solbadet.
 1950 Mozart: Bortførelsen fra
 Seraillet.
 1950 Du Puy: Ungdom og Galskab.
 1950 Schultz: Høst.
 1950 Mozart: Teaterdirektøren.
 1951 Mozart: Don Juan.
 1951 Puccini: Bohème.
 1952 Verdi: La Traviata.
 1952 Mozart: Figaros Bryllup.
 1953 Verdi: Rigoletto.
 1953 Rossini: Barberen i Sevilla.
 1953 Mozart: Così fan Tutte.
 1954 Carl Nielsen: Maskarade.
 1954 Lortzing: Krybskytten.
 1955 Mascagni: Cavalleria Rusticana.
 1955 Rossini: Il Signor Bruschino.
 1955 Donizetti: Don Pasquale.
 1956 Puccini: Tosca.
 1957 Mozart: Don Juan.
 1957 Bizet: Carmen.
 1958 Weber: Jægerbruden.
 1958 Tjaikovskij: Eugen Onegin.
 1959 Menotti: Mediet.
 1959 Pergolesi: Sanglæreren.
 1959 Donizetti: Regimentets Datter.
 1960 Beethoven: Fidelio.
 1960 Rossini: Barberen i Sevilla.
 1961 Stravinskij: Lastens Vej.
 1961 Gounod: Faust.
 1962 Verdi: La Traviata.
 1962 Pergolesi: Kur mod Skinsyge.
 (Den gamle By).
 1962 Mussorgskij: Boris Godunov.
 1963 Puccini: Madame Butterfly.
 1963 Pergolesi: Kur mod Skinsyge.
 (Den gamle By).
 1963 Haydn: Apothekeeren.
 (Den gamle By).
 1963 Mozart: Così fan Tutte.
 1964 Verdi: Otello.
 1964 Mozart: Bastien og Bastienne.
 (Den gamle By).
 1964 Haydn: Apothekeeren.
 (Den gamle By).
 1964 Heise: Drot og Marsk.
 1965 Britten: Lucretia.
 1965 Offenbach: Kat og Kvinde.
 (Den gamle By).
 1965 Heise: Drot og Marsk.
 1965 Janáček: Jenufa.
 1966 Mozart: Figaros Bryllup.
 1966 Paisiello: Barberen i Sevilla.
 (Den gamle By).
 1966 Verdi: Trubaduren.
 1967 Puccini: Bohème.
 1967 Mozart: Les petits Riens
 (ballet af Svend Erik Jensen).
 (Den gamle By).
 1967 Pergolesi: La serva Padrona.
 (Den gamle By).
 1967 Bizet: Carmen.
 1968 Mozart: Tryllefløjten.
 1968 Cimarosa: Det hemmelige
 Ægteskab. (Den gamle By).
 1968 Paisiello: Barberen i Sevilla.
 (Den gamle By).
 1968 Smetana: Den solgte Brud.
 1969 Brene: Besøgeren.
 1969 Schultz: Bryllupsrejse.
 1969 Mozart: Teaterdirektøren.
 (Den gamle By).
 1969 Helsted, Paulli, Lumbye: Blom-
 sterfesten i Genzano (ballet af
 August Bournonville).
 (Den gamle By).
 1969 Nørgård: Tango Chikane
 (ballet af Flemming Flindt).
 (Den gamle By).
 1969 Cimarosa: Det hemmelige
 Ægteskab (Den gamle By).

- 1969 Bolcom: Dynamit i Natten.
(Gæstespil fra Stora Teatern
i Göteborg).
- 1969 Lehár: Greven af Luxembourg.
(Gæstespil fra Stora Teatern
i Göteborg).
- 1970 Weill: Mahagonny.
- 1970 Mozart: Les petits Riens
(ballet af Svend Erik Jensen).
(Den gamle By).
- 1970 Haydn: Apothekeren.
(Den gamle By).
- 1970 Werle: Drømmen om Thérèse.
(Musikkonservatoriet).
- 1970 Pergolesi: Il Maestro di Musica.
(Den gamle By).
- 1970 Schultz: Sommerdanse (ballet
af Flemming Flindt).
(Den gamle By).
- 1970 Verdi: Rigoletto.
- 1971 Auber: Fra Diavolo.
- 1971 Nørholm: Orfeus-Forvandlinger.
(Kongreshuset).
- 1971 Nørholm: Den unge Park.
(Kongreshuset).
- 1971 Stravinskij: Historien om en
Soldat. (Den gamle By).
- 1971 Vivaldi: De fire Aarstider.
(ballet af Flemming Flindt).
(Den gamle By).
- 1971 Gluck: Orpheus og Eurydike.
(Den gamle By).
- 1971 Verdi: Falstaff.
- 1972 Beethoven: Fidelio.
- 1972 Stravinskij: Historien om en
Soldat.
Nørgaard: Trio (ballet) Turné.
- 1972 Monteverdi: Poppeas Kroning.
(Den gamle By).
- 1972 Werle: Drømmen om Thérèse.
(Det jydsk Musikkonserva-
torium).
- 1972 Pergolesi: Livietta e Tracollo.
Cimarosa: Kapelmesteren.
(Den gamle By).
- 1973 Nørgaard: Gilgamesh.
(Risskov Amtsgymnasium).
- 1973 Gounoud: Faust (Gæstespil
fra Stora Teatern, Göteborg).
- 1973 Poulenc: Stemmen.
Lorentzen: Euridice.
(Risskov Amtsgymnasium).
- 1973 Puccini: Tosca.
(Aalborghallen).
- 1973 Puccini: Tosca.
- 1974 Rossini: Tyrken i Italien.
- 1974 Rossini: Tyrken i Italien.
(Den gamle By).
- 1974 Hamerik: Drømmerne.
(Risskov Amtsgymnasium).
- 1974 Rossini: Tyrken i Italien.
(Turné).
- 1974 Offenbach: Hoffmanns Eventyr.
- 1975 Strauss: Wienerblod.
- 1975 Strauss: Wienerblod.
(Turné).
- 1975 Bibalo: Frøken Julie.
(Den gamle By).
- 1975 Mozart: Don Juan
(Stadionhallen).
- 1975 Mozart: Don Juan
(Turné).
- 1976 Suppé: Boccaccio
(Aarhus Teater og turné).
- 1976 Pade: Far, mor og børn.
(Opsøgende børneopera).
- 1976 Bartók: Hertug Blåskægs Borg.
(Risskov Amtsgymnasium).
- 1976 Bibalo: Frøken Julie.
(Den gamle By og
Bergen Festspillene).

Hvor intet andet er anført,
har forestillingerne fundet
sted på Aarhus Teater.